

sikkert maa paaregnes en betydelig Forøgelse af Patentansøgningerne, navnlig for de udenlandske Patentansøgningers Vedkommende, naar det danske Patentvæsen er bleven lovordnet, maa det anses som en uafviselig Nødvendighed, at Patentansøgningernes Behandling udsøndres fra Centraladministrationen, hvor den hidindtil har fundet Sted, og henlægges til en særlig Myndighed, som selv rummer de i saa Henseende fornødne tekniske Kræfter; dette blev allerede erkendt under Behandlingen af det i 1874—75 fremsatte Lovforslag. Denne Myndighed, Patentkommissionen, er foreslaaet at skulde bestaa af mindst 6 Medlemmer, hvoraf Formanden er udnævnt paa Livstid og de øvrige Medlemmer for 5 Aar; for disse stiftes fornøvede Udnevnelse vil der intet være til Hinder. At Medlemstallet ikke kan være ringere end foreslaaet, maa man ansæ for givet, naar den tekniske Kundskab skal være tilstrækkelig alsidig repræsenteret; viser det sig nødvendigt at forøge Antallet, bliver det fornødne desangaaende at optage paa Forslagene til de aarlige Finantslove. At et Medlem med juridisk Jordnævnelse ikke kan undværes i Kommissionen, vil efter Bestaffenhed af de Afgørelser, der tilfalde denne, ikke behøve nogen nærmere Paavisning; derimod har man ikke villet fastslaa, at netop Kommissionens Formand skal være juridisk uddannet, idet man ikke har ment det rigtigst at affkøre Muligheden for at vælge en Mand, der uden at være i Besiddelse af denne Forudsætning dog paa et givet Tidspunkt maatte frembyde sig som fortrinlig skikket til overtage Stillingen som Formand.

Til §§ 14—18.

Det Nigsdagen i 1874—75 forelagte Lovforslag var bygget paa det i nogle fremmede Lovgivningssystem fulgte System, hvorefter der ikke forud for Patentets Meddelelse sker nogen Undersøgelse af, om de i Loven stillede materielle Fordringer til Opfindelsen ere opfyldte; Patentmyndigheden undersøger kun, om Ansøgningen fyldestgør de formelle Betingelser; i bekræftende Fald udstedes Patentet, og det overlades dem, der søle sig forurettede ved Patentet, at rejse Sag for Domstolene mod Patenthaveren for at faa afgjort, om der foreligger en Opfindelse, der har Krav paa at nyde Patentbeskyttelse. Mod Antagelsen af dette System blev der af vedkommende Landsstingsudvalg gjort Indvending, idet man fremhævede, at Bevidstheden hos Ansøgeren om, at en sagkyndig Prøvelse af hans Ansøgning vilde finde Sted, vilde holde mange ubegrundede Patentansøgninger tilbage, samt at denne Prøvelse lige-

ledes vilde medføre, at mangfoldige Patentansøgninger afvises, som i modsat Fald vilde blive tagne til Følge og besvære det industrielle Liv, indtil en Enkeltmand paatog sig den Ulejlighed at faa deres Ugylldighed konstateret ved Domstolene. Som Følge heraf foreslog Landsstingsudvalgets Flertal, at der forud for Patentets Meddelelse skulde ske en Undersøgelse af, om Opfindelsen efter samtlige Lovens Regler har Krav paa at patenteres, selvfølgelig dog uden at Patentmyndigheden ved denne Undersøgelse paatager sig nogen Garanti for Opfindelsens Virkelighed, Nyhed osv. For imidlertid at give enhver Interesseret Lejlighed til allerede inden Patentets Meddelelse at fremkomme med sine Indsigelser og derved saavel gøre Patentmyndighedens Undersøgelse mere betydningsfuld som afværge mangfoldige efterfølgende Søgsmaal, foreslog Udvalget, at der forinden Bestemmelse om Patentets Meddelelse toges, skulde af Patentmyndigheden foranstaltes en foreløbig Bekendtgørelse af Ansøgningen, hvorhos Beskrivelsen og Tegningen skulde fremlægges til almindelig Efterhyn; inden en vis Frist skulde det da staa enhver frit for at fremsætte en nærmere begrundet Indsigelse mod Patentets Meddelelse. Da Patentbeskyttelsen efter Forslaget af 1874 regnedes fra Ansøgningens Indlevering, vilde den, der benyttede sig af det ved Bekendtgørelsen bundne Kendskab til selv at udføre Opfindelsen, kunne rammes af Ansøgeren, saafremt Patent senere meddeltes. Landsstingsudvalgets Forslag, som blev tiltraadt af Regeringen, vandt ogsaa Tilslutning saavel af Thinget som af Folkethingudvalgets Flertal. I den siden da forløbne Tid have Tyskland, Sverige og Norge faaet Patentlove, hvori det ovennævnte af Landsstingsudvalget i 1874—75 foreslaaede System er adopteret, og under Hensyn saavel hertil som til de Fordele, som dette System selv frembyder, har Kommissionen ment at burde lægge det til Grund for sit Forslag. Kommissionen stønner nemlig ikke rettere end, at en saadan Forundersøgelse stemmer baade med den virkelige Opfinders og Publikums Læve. Opfinderen er tjent med, at der sker en Undersøgelse, som kan udelukke fra Patentbeskyttelsen det, som øjensynlig ikke har Krav paa samme; gaar Afgørelsen ham imod, vil han i Tide kunne komme paa det rene med, at han er gaaet fejl i sine Forventninger, og han vil holdes tilbage fra at anvende Tid og Bekostning paa Udførelsen af noget, som dog sandsynligvis snart vilde falde til Jorden; opnaar han Patentet, vil dette være af virkelig Betydning for ham, idet det, selv om Spørgsmaalet om dets Gyldighed selv-